

Steve Berry

Het Venetiaans bedrog

HOOGSPANNING

De Fontein

PROLOOG

Babylon Mei 323 v.Chr.

Alexander van Macedonië had de vorige dag besloten de man zelf te doden. Meestal delegeerde hij zulke taken, maar deze keer niet. Zijn vader had hem veel dingen geleerd die hem goed van pas kwamen, maar vooral één les was hij nooit vergeten.

Executies waren er voor de levenden.

Zeshonderd van zijn beste gardisten stonden klaar. Onbevreesde mannen die in de ene na de andere slag het leger van de vijand frontaal tegemoet waren getreden of plichtsgetrouw zijn kwetsbare flanken hadden beschermd. Dankzij hen had de onverwoestbare Macedonische falanx Azië veroverd. Maar dit keer zou er niet worden gevochten. Geen van de mannen droeg wapens of bepantsering. In plaats daarvan hadden ze zich, moe als ze waren, in licht tenue verzameld, hun muts op hun hoofd, hun blik strak vooruit.

Ook Alexander keek met ongewoon vermoeide ogen naar dit alles.

Hij was leider van Macedonië en Griekenland, heer van Azië, heerser over Perzië. Sommigen noemden hem de koning van de wereld. Anderen een god. Een van zijn generaals zei eens dat hij de enige filosoof was die ooit onder de wapenen was geweest.

Maar hij was ook menselijk.

En zijn dierbare Hephaestion was dood.

Die man was alles voor hem geweest: vertrouweling, cava-

leriecommandant, grootvizier, minnaar. Toen Alexander nog klein was, had Aristoteles hem geleerd dat een vriend een tweede zelf was, en dat was Hephaestion geweest. Hij dacht er gemuseerd aan terug dat zijn vriend een keer voor hem was aangezien. Die vergissing had iedereen in verlegenheid gebracht, maar Alexander had geglimlacht en opgemerkt dat de verwarring om Hephaestion niet van belang was, want hij was ook Alexander.

Hij stapte van zijn paard. Het was een heldere, warme dag. De voorjaarsregens van de vorige dag waren weggetrokken. Een voorteken? Misschien wel.

Twaalf jaar lang was hij met zijn leger naar het oosten getrokken. Hij had Klein-Azië, Perzië, Egypte en delen van India veroverd. Hij wilde nu naar het zuiden gaan om zich meester te maken van Arabië, en dan naar het westen, naar Noord-Afrika, Sicilië en Iberië. Er werden al schepen en troepen bijeengebracht. De mars zou gauw beginnen, maar eerst moest hij de kwestie van Hephaestions ontijdige dood afhandelen.

Hij liep over de zachte aarde. De verse modder zoog aan zijn sandalen.

Hij was klein van stuk en praatte en bewoog met veel energie. Hij had een lichte huid en zijn potige lichaam legde getuigenis af van tal van wonden. Van zijn Albanese moeder had hij een rechte neus geërfd, en ook een kleine kin en een mond die altijd emotie verried. Net als zijn soldaten was hij gladgeschoren, was zijn blonde haar onverzorgd en waren zijn ogen – het ene blauwgrijs, het andere bruin – altijd op hun hoede. Hij ging prat op zijn geduld, maar de laatste tijd had hij gemerkt dat hij zijn woede steeds moeilijker kon inhouden. Tegenwoordig genoot hij ervan dat mensen bang voor hem waren.

‘Arts,’ zei hij met diepe stem, terwijl hij dichterbij kwam. ‘Ze zeggen dat de profeten die het best kunnen raden het best zijn.’

De man gaf geen antwoord. Hij kende tenminste zijn plaats.

‘Van Euripides. Een stuk waar ik veel van hou. Maar we

mogen wel wat meer van een profeet verwachten, vind je niet?’

Hij betwijfelde of Glaucias zou antwoorden. De ogen van de man waren groot van angst.

En hij had ook reden om bang te zijn. De dag ervoor, toen het regende, hadden paarden de stammen van twee hoge palmen tot dicht boven de grond neergetrokken. Daar waren de stammen met touwen aan elkaar vastgemaakt. De twee touwen waren met elkaar verstrengeld en vervolgens aan een andere stevige palm vastgemaakt. De arts was vastgebonden in het midden van de v die door de bomen werd gevormd en elke arm was aan een touw bevestigd. Alexander had een zwaard.

‘Het was je plicht om het best te kunnen raden,’ zei hij met zijn kaken op elkaar geklemd en tranen in zijn ogen. ‘Waarom kon je hem niet redden?’

De man klapperde onbedaarlijk met zijn tanden. ‘Ik heb het geprobeerd.’

‘Hoe dan? Je hebt hem de drank niet gegeven.’

Glaucias schudde doodsbang zijn hoofd. ‘Er heeft zich een paar dagen geleden een ongeluk voorgedaan. Het grootste deel van de voorraad is verloren gegaan. Ik heb een bode uitgezonden om meer te halen, maar hij was niet op tijd terug voor... de dodelijke ziekte.’

‘Is je niet gezegd dat je altijd voldoende voorraad moet aanhouden?’

‘Jazeker, mijn koning. Er deed zich een ongeluk voor.’ Hij snikte.

Alexander negeerde dat vertoon. ‘We waren het erover eens dat het niet meer zo moest gaan als de vorige keer.’

Hij wist dat de arts zich herinnerde dat Alexander en Hephæstion twee jaar geleden allebei koorts hadden gehad. Ook toen was de voorraad medicijn klein geweest, maar die was aangevuld en de drank had hen beiden geholpen.

De angst droop van Glaucias’ voorhoofd. Doodsbange ogen smeekten om genade. Maar Alexander zag alleen de dode sturende ogen van zijn minnaar. Als kinderen waren ze allebei leerling van Aristoteles geweest: Alexander de zoon van een

koning, Hephaestion de erfgenaam van een krijger. Doordat ze beiden waardering hadden voor Homerus en de *Ilias*, was er een band tussen hen ontstaan. Hephaestion was voor Alexander wat Patrokles voor Achilles was. Verwend, rancuneus, arrogant en niet al te snugger. Toch was Hephaestion een waar wonder geweest. Nu was hij dood.

‘Waarom heb je hem laten sterven?’

Niemand anders dan Glaucias kon hem horen. Hij had zijn troepen alleen zo dichtbij laten komen dat ze konden toekijken. De meeste Griekse krijgers die oorspronkelijk met hem naar Azië waren overgestoken, waren dood of gepensioneerd. Zijn troepenmacht bestond nu voor het merendeel uit Perzische rekruten die nadat hij hun wereld had veroverd waren ingelijfd. Stuk voor stuk goede mannen.

‘Je bent mijn arts,’ fluisterde hij. ‘Mijn leven ligt in jouw handen. Het leven van al degenen die mij dierbaar zijn, ligt in jouw handen. En toch heb je me teleurgesteld.’ Zijn zelfbeheersing legde het af tegen zijn verdriet en hij vocht tegen de aandrang om weer te huilen. ‘Met een ongeluk.’

Hij legde het zwaard plat op de gespannen touwen.

‘Alstublieft, mijn koning. Ik smeed u. Het was niet mijn schuld. Ik verdien dit niet.’

Hij keek de man aan. ‘Niet jouw schuld?’ Zijn verdriet sloeg meteen om in woede. ‘Hoe kun je zoiets zeggen?’ Hij bracht het zwaard omhoog. ‘Het was je plicht om te helpen.’

‘Mijn koning. U hebt me nodig. Ik ben behalve uzelf de enige die van de vloeistof weet. Als die nodig is en u bent bewusteloos, hoe kunt u hem dan krijgen?’ De man praatte snel. Hij probeerde al het mogelijke.

‘Het kan anderen worden geleerd.’

‘Maar er is vaardigheid voor nodig. Kennis.’

‘Jouw vaardigheid heeft Hephaestion niet geholpen. Hij heeft geen baat gehad bij je grote kennis.’ De woorden vormden zich, maar het kostte hem moeite ze uit te spreken. Ten slotte verzamelde hij zijn moed en zei hij, meer tegen zichzelf dan tegen zijn slachtoffer: ‘Hij is gestorven.’

Het had afgelopen herfst in Ecbatana een groot spektakel moeten worden: een feest ter ere van Dionysius, met atletiek, muziek en drieduizend acteurs en artiesten, pas aangekomen uit Griekenland, om de troepen te vermaken. De drinkgelagen en vrolijkheid hadden weken moeten doorgaan, maar er was een eind aan de festiviteiten gekomen toen Hephaestion ziek werd.

‘Ik heb tegen hem gezegd dat hij niet moest eten,’ zei Glaucias. ‘Maar hij deed het toch. Hij at gevogelte en dronk wijn. Ik heb gezegd dat hij dat niet moest doen.’

‘En waar was jij?’ Hij wachtte niet op een antwoord. ‘In het theater. Je keek naar een voorstelling. Terwijl mijn Hephaestion lag te sterven.’

Maar Alexander had zelf in het stadion gezeten en naar een wedstrijd gekeken. Dat schuldgevoel maakte zijn woede nog groter.

‘De koorts, mijn koning. U kent de kracht ervan. De koorts komt snel en is overweldigend. Niet eten. Je mag niet eten. Dat wisten we van de vorige keer. As hij niet had gegeten, zou hij in leven zijn gebleven tot de drank er was.’

‘Je had er moeten zijn!’ schreeuwde Alexander, en hij zag dat zijn troepen hem hoorden. Hij dwong zichzelf rustig te worden en zei bijna fluisterend: ‘De drank had er moeten zijn.’

Hij zag dat zijn mannen rusteloos werden. Hij moest de situatie weer in de hand krijgen. Wat had Aristoteles gezegd? *Een koning spreekt alleen met daden*. Daarom had hij met de traditie gebroken en Hephaestions lichaam laten balsemen. Ook in andere opzichten had hij zich aan Homerus’ dichtregels gehouden. Zoals Achilles voor zijn gesneuvelde Patrokles had gedaan, had hij bevel gegeven de manen en staart van alle paarden af te knippen. Hij had het bespelen van muziekinstrumenten verboden en gezanten naar het orakel van Ammon gestuurd om te vragen hoe hij zijn geliefde het best in de nagedachtenis kon laten voortleven. Vervolgens had hij, om zijn verdriet te verzachten, de Kassieten aangevallen en de hele natie over de kling gejaagd, zijn offer aan de vervluchtigende schim van zijn dierbare Hephaestion.

Hij had zich door zijn woede laten leiden.

En daar was nog geen eind aan gekomen.

Hij zwaaide met het zwaard door de lucht en liet het dicht bij Glaucias' bebaarde gezicht tot stilstand komen. 'De koorts heeft me weer te pakken,' fluisterde hij.

'Dan hebt u mij nodig, mijn koning. Ik kan u helpen.'

'Zoals je Hephaestion hebt geholpen?'

Hij zag Hephaestions brandstapel van drie dagen geleden weer voor zich. Vijf verdiepingen hoog, aan de voet tweehonderd bij tweehonderd meter groot, verfraaid met vergulde adellaren, scheepsboegen, leeuwen, stieren en centauren. Er waren afgezanten uit de hele mediterrane wereld gekomen om naar de vlammen te kijken.

En dat alles door de onbekwaamheid van één man.

Hij zwaaide met het zwaard achter de arts. 'Ik heb je hulp niet nodig.'

'Nee, alstublieft!' schreeuwde Glaucias.

Alexander zaagde met het scherpe zwaard door de strakke strengen touw. Elke haal leek zijn woede enigszins te verminderen. Hij trok het zwaard over de bundel en de strengen kwamen met plopgeluiden los, als botten die braken. Nog één haal en het zwaard vrat zich door het overgebleven touw. De twee palmen waren vrij en zwiepten omhoog, de ene naar links, de andere naar rechts, Glaucias vastgebonden ertussenin.

De man gilte het uit toen zijn lichaam de palmen nog even tegenhield. Toen werden zijn armen uit de kom getrokken en veranderde zijn borst in een explosie van bloed.

Palmtakken ratelden als vallend water, en de stammen kreunden na van de zwiepende beweging naar boven.

Glaucias lichaam plofte in de natte aarde; zijn armen en een deel van zijn borst bungelden in de takken. De stilte keerde terug toen de bomen weer recht overeind stonden. Geen enkele soldaat maakte geluid.

Alexander keerde zich om naar zijn mannen en schreeuwde: '*Alalalalai!*'

Zijn mannen herhaalden de Macedonische strijdkreet. Hun

kreten galmden over de vochtige vlakten en kwamen als echo's van de fortificaties van Babylon terug. Mensen die op de stadsmuren stonden toe te kijken schreeuwden terug. Alexander wachtte tot het geluid was afgenomen en riep toen: 'Vergeet hem nooit.'

Hij wist dat ze zich zouden afvragen of hij Hephaestion bedoelde of de ongelukkige ziel die de koning had teleurgesteld en daar zojuist de prijs voor had betaald.

Maar het deed er niet toe.

Niet meer.

Hij plantte het zwaard in de natte aarde en liep naar zijn paard. Het was waar wat hij tegen de arts had gezegd. De koorts had hem weer te pakken gekregen.

En hij was daar blij om.

Deel 1

Kopenhagen, Denemarken
Zaterdag 18 april, het heden
23.55 uur

De geur bracht Cotton Malone bij bewustzijn. Een scherpe, bittere geur met een vleugje zwavel. En nog iets anders. Zoet en weëig. Als de dood.

Hij deed zijn ogen open.

Hij lag languit op de grond, de armen uitgestrekt, de handpalmen op het hardhout, dat plakkerig aanvoelde.

Wat was er gebeurd?

Hij was naar de aprilbijeenkomst van het Deense Genootschap van Antiquaren geweest, enkele straten bij zijn boekwinkel vandaan, dicht bij het vrolijke Tivoli. Hij hield van die maandelijkse bijeenkomsten en had er ook deze keer van genoten. Een paar drankjes, wat vrienden en veel gepraat over boeken. De volgende morgen zou hij Cassiopeia Vitt ontmoeten. Hij was de vorige dag verrast geweest toen ze hem belde om de afspraak te maken. Hij had sinds Kerstmis, toen ze enkele dagen in Kopenhagen had doorgebracht, niets meer van haar gehoord. Hij was op zijn fiets naar huis gereden, genietend van de aangename lenteavond, maar besloot toen even te gaan kijken bij de ongewone ontmoetingsplaats die ze had voorgesteld, het Museum voor Grieks-Romeinse Cultuur. Zo'n verkenning was een gewoonte die hij in zijn vorige beroep had opgedaan. Cassiopeia deed bijna nooit iets impulsiefs. Een beetje voorbereiding was dus geen slecht idee.

Hij had het adres gevonden. Het was tegenover de Frederiksholmgracht, en hij zag een deur van het pikdonkere gebouw half open staan, een deur die dicht en op een alarmsysteem aangesloten zou moeten zijn. Hij had zijn fiets neergezet. Het minste wat hij kon doen, was de deur dichtdoen en de politie bellen als hij thuis was.

Maar het laatste wat hij zich herinnerde was dat hij de deurknop had vastgepakt.

Hij was nu in het museum.

In het vage licht dat door twee spiegelglazen ruiten naar binnen viel zag hij een vertrek dat in typisch Deense stijl was ingericht: een gestroomlijnde mix van staal, hout, glas en aluminium. De rechterkant van zijn hoofd pulseerde van pijn en hij streek over een gevoelige plek.

Hij schudde de nevel uit zijn hoofd en stond op.

Hij was één keer in dit museum geweest en was toen niet onder de indruk geweest van de verzameling Griekse en Romeinse voorwerpen. Het was een van de minstens honderd particuliere verzamelingen in Kopenhagen, met onderwerpen die even sterk uiteenliepen als de bevolking van de stad.

Hij leunde tegen een vitrinekast. Zijn vingertoppen werden weer plakkerig en verspreidden dezelfde weeïge lucht.

Hij merkte dat zijn overhemd en broek vochtig waren, evenals zijn haar, gezicht en armen. Wat het ook was dat het interieur van het museum met een laagje bedekte, het zat nu ook op hem.

Hij strompelde naar de voordeur. Die zat op slot. Een dubbel nachtslot. Je moest een sleutel hebben om hem aan de binnenkant open te kunnen maken.

Hij keek weer naar het interieur. Het plafond bevond zich tien meter boven de hal. Een trap van hout en chroom leidde naar een bovenverdieping die in nog meer duisternis oploste. Voor hem strekte zich de begane grond uit.

Hij vond een lichtsakelaar. Niets. Hij liep naar een bureau en pakte de telefoon. Geen kiestoon.

Opeens hoorde hij iets. Iets wat klikte en piepte, als raderen die draaiden. Het kwam van de bovenverdieping.

Zoals hij ooit op zijn training had geleerd, hield hij zich stil, maar ging ook op onderzoek uit.

En dus liep hij geruisloos de trap op.

De chromen leuning was vochtig, evenals alle gelamineerde stootborden. Op de bovenverdieping, vijftien treden boven de begane grond, stonden nog meer vitrinekasten van glas en chroom op een hardhouten vloer. Marmeren reliëfs en kleine bronzen beelden op voetstukken doemden op als geesten. Een beweging op ongeveer zeven meter afstand trok zijn aandacht. Een voorwerp dat over de vloer reed. Een halve meter breed met ronde zijkanten, licht van kleur, laag bij de grond, als die robotgrasmaaiers waar hij eens een advertentie voor had gezien. Als het ding bij een vitrinekast of beeldje kwam, hield het halt, trok het zich terug en ging het een andere kant op. Er stak een buisje uit de bovenkant en elke paar seconden werd daar iets uit gespoten.

Hij kwam dichterbij.

Alle beweging hield op. Alsof het ding voelde dat hij er was. Het buisje draaide zijn richting uit. Een wolk nevel maakte zijn broekspijpen nat.

Wat was dit?

Het apparaat verloor blijkbaar zijn belangstelling en reed dieper de duisternis in. Onderweg stootte het weer zijn geurige nevel uit. Malone keek over de leuning naar de begane grond en zag dat er nog zo'n ding naast een vitrinekast geparkeerd stond.

Dit alles stond hem helemaal niet aan.

Hij moest weg. De stank maakte hem misselijk.

Het apparaat hield op met rondrijden en hij hoorde iets anders.

Twee jaar geleden, voor zijn scheiding, zijn vertrek uit overheidsdienst en zijn plotselinge verhuizing naar Kopenhagen, toen hij nog in Atlanta woonde, had hij een paar honderd dollar uitgegeven aan een roestvrijstalen barbecue. Daar zat een

rode knop op, en als je daarop drukte kwam er een vonk die het gas tot ontbranding bracht. Hij herinnerde zich het geluid dat die ontsteking maakte elke keer dat je op de knop drukte.

Datzelfde gekklik hoorde hij nu ook.

Er waren vonken.

De vloer kwam opeens tot leven, eerst geel als de zon, toen donkeroranje en ten slotte lichtblauw. De vlammen verspreidden zich naar buiten toe en veroverden het hardhout. Tegelijkertijd schoten er vlammen tegen de muren omhoog. De temperatuur steeg snel en hij bracht zijn arm omhoog om zijn gezicht af te schermen. Het plafond nam nu ook deel aan de vuurzee, en binnen vijftien seconden stond de bovenverdieping in lichterlaaie.

Sprinklers in het plafond kwamen in actie.

Hij trok zich enigszins naar de trap terug en wachtte tot het vuur geblust zou zijn.

Maar er viel hem iets op.

Door het water laaiden de vlammen alleen maar meer op.

Plotseling sprong het apparaat dat de ramp had veroorzaakt met een geluidloze flits uit elkaar. De vlammen rolden in alle richtingen, als golven die op zoek waren naar een kust.

Een vuurbal vloog naar het plafond en leek daar te worden verwelkomd door het sproeiende water. De stoom maakte de lucht benauwd, niet van rook maar van een chemische stof die Malone liet duizelen.

Met twee treden tegelijk rende hij de trap af. Een nieuwe golf van vuur teisterde de bovenverdieping. Gevolgd door nog twee. Glas verbrijzelde. Er viel iets om.

Hij rende naar de voorkant van het gebouw.

Het andere apparaat, dat sluimerend op de benedenverdieping had gestaan, kwam opeens tot leven en reed tussen de vitrinekasten door.

Er werd nog meer nevel in de gloeiend hete lucht gespoten.

Hij moest naar buiten, maar de afgesloten voordeur ging naar binnen toe open. Metalen kozijn, dik hout. Onmogelijk open te trappen. Hij zag dat het vuur op zijn gemak de trap af

kwam, tree voor tree, alsof de duivel naar beneden kwam om hem te begroeten. Zelfs het chroom werd gretig verslonden.

Door de chemische damp en het zuurstofgebrek kostte het hem moeite adem te halen. Er zou vast wel iemand de brandweer bellen, maar dan was hij niet meer te redden. Als er een vonk tegen zijn doorweekte kleren kwam...

Het vuur bereikte de onderkant van de trap.

Drie meter bij hem vandaan.

Venetië
Zondag 19 april
12.15 uur

Enrico Vincenti keek de beschuldigde aan en vroeg: ‘Hebt u iets tegen deze Raad te zeggen?’

De man uit Florence bleef onverstoort. ‘Als ik nou eens zei dat u en uw Liga kunnen doodvallen?’

Vincenti was nieuwsgierig. ‘Blijkbaar maakt u zich niet druk om ons.’

‘Dikke man, ik heb vrienden.’ De Florentijn was daar blijkbaar trots op. ‘Veel vrienden.’

‘Uw vrienden doen voor ons niet ter zake,’ maakte hij duidelijk. ‘Maar uw bedrog? Dat wel.’

De Florentijn had zich met het oog op de gelegenheid gekleed. Hij droeg een duur Zanetti-pak, een Charvet-overhemd, een Prada-das en de obligate Gucci-schoenen. Vincenti besefte dat het ensemble meer kostte dan de meeste mensen in een jaar verdienden.

‘Weet je wat?’ zei de Florentijn. ‘Ik ga hier weg en we vergeten dit alles... wat het ook is... en jullie kunnen weer doen wat jullie ook maar doen.’

Geen van de negen personen die naast Vincenti zaten, zei een woord. Hij had hun gewaarschuwd dat ze arrogantie konden verwachten. De Florentijn was ingehuurd om een karwei in centraal-Azië op te knappen, een karwei dat de Raad van vital belang had geacht. Jammer genoeg had de Florentijn, heb-

zuchtig als hij was, veranderingen in de missie aangebracht. Gelukkig was het bedrog ontdekt en waren er tegenmaatregelen genomen.

‘Geloof je echt dat je vrienden je zullen steunen?’ vroeg Vincenti.

‘Zo naïef ben je toch niet, dikke man? Ze hebben zelf tegen me gezegd dat ik het moest doen.’

Hij ging opnieuw aan die verwijzing naar zijn lichaamsomvang voorbij. ‘Dat hebben ze niet gezegd.’

Die vrienden waren een internationaal misdaadsyndicaat dat vele malen nuttig werk voor de Raad had gedaan. De Florentijn was een ingehuurde helper en de leden van de Raad hadden het bedrog dat door het syndicaat was gepleegd door de vingers gezien om de leugenaar die nu tegenover hen stond een lesje te leren. Op die manier zouden ze ook het syndicaat een lesje leren. En dat was al gebeurd. Het syndicaat had van het verschuldigde honorarium afgezien en de forse aanbetaling van de Raad teruggegeven. In tegenstelling tot de Florentijn wisten die mensen precies met wie ze te maken hadden.

‘Wat weet je van ons?’ vroeg Vincenti.

De Italiaan haalde zijn schouders op. ‘Jullie zijn een stel rijke mensen die graag spelen.’

Vincenti vond dat bravoure wel grappig. Er stonden vier gewapende mannen achter de Florentijn. Dat verklaarde waarom de ondankbare hond zich veilig voelde. Hij had alleen willen komen als hij hen mocht meenemen.

‘Zevenhonderd jaar geleden,’ zei Vincenti, ‘stond Venetië onder toezicht van een Raad van Tien. Het waren mannen die geacht werden oud en wijs genoeg te zijn om zich niet door hartstocht of verleidingen te laten beïnvloeden. Ze waren belast met het handhaven van de openbare veiligheid en het be-teugelen van politieke oppositie. En dat is precies wat ze deden. Eeuwenlang. In het geheim verzamelden ze bewijsmateriaal, spraken vonnissen uit en voerden executies uit; dat alles in naam van de Venetiaanse staat.’

‘Denk je dat ik me voor die geschiedenisles interesseer?’

Vincenti vouwde zijn handen op zijn bovenbenen. 'Daar zou je goed aan doen.'

'Wat is dit een deprimerend mausoleum. Is het van jou?'

Zeker, het ontbrak de villa aan de charme van een huis dat ooit een echt woonhuis was geweest, maar tsaren, keizers, aartshertogen en gekroonde hoofden hadden allemaal onder dit dak verbleven. Zelfs Napoleon had in een van de slaapkamers gelegen. En dus zei hij trots: 'Het is van ons.'

'Je moet eens een binnenhuisarchitect bellen. Zijn we hier klaar?'

'Ik zou graag mijn uitleg willen afmaken.'

De Italiaan maakte een gebaar. 'Schiet dan op. Ik wil slapen.'

'Ook wij zijn een Raad van Tien. Net als de oorspronkelijke raad maken we gebruik van inquisiteurs die onze besluiten afdwingen.' Hij wees en er kwamen drie mannen van de andere kant van de salon. 'Zoals de besluiten van de oorspronkelijke raad onaantastbaar waren, zo zijn die van ons dat ook.'

'Jullie zijn de overheid niet.'

'Nee. Wij zijn heel iets anders.'

Evengoed was de Florentijn blijkbaar niet onder de indruk. 'Ik ben hier midden in de nacht naartoe gegaan omdat mijn mensen zeiden dat ik moest komen. Niet omdat ik onder de indruk ben. Ik heb deze vier mannen meegebracht om me te beschermen. Het zal je inquisiteurs dus niet meevallen iets af te dwingen.'

Vincenti hees zich uit de stoel. 'Ik denk dat ik iets duidelijk moet maken. Je bent ingehuurd om een taak te verrichten. Je hebt die taak veranderd om er zelf beter van te worden.'

'Tenzij jullie allemaal van plan zijn hier in een kist weg te gaan, stel ik voor dat we het gewoon vergeten.'

Vincenti's geduld was bijna op. Hij had een grote hekel aan dit deel van zijn officiële verplichtingen. Hij maakte een gebaar en de vier mannen die met de Florentijn waren meegekomen grepen de idioot vast.

De arrogantie van de Florentijn maakte plaats voor schrik.

Hij werd ontwapend terwijl drie van de mannen hem vast-

hielden. Een inquisiteur kwam naar hem toe en maakte zijn spartelende armen met een rol dikke tape op zijn rug aan elkaar vast. Hij deed hetzelfde met de benen en knieën van de Florentijn en wikkelde de tape ook om zijn hoofd heen, zodat hij zijn mond niet meer kon opendoen. Vervolgens lieten de drie mannen de Florentijn los en plofte hij met zijn dikke lijf op het kleed.

‘De Raad heeft je schuldig bevonden aan verraad jegens onze Liga,’ zei Vincenti. Hij maakte weer een gebaar en er ging een dubbele deur open. Een doodkist met rijk verlakt hout werd naar binnen gereden, met het deksel open. De ogen van de Florentijn gingen wijd open; blijkbaar besepte hij wat zijn lot was.

Vincenti kwam dichterbij.

‘Vijfhonderd jaar geleden werden mensen die de staat hadden verraden in kamers boven in het paleis van de Doge opgesloten. Die kamers waren van hout en lood en stonden bloot aan de elementen. Ze werden de doodkisten genoemd.’ Hij zweeg even om zijn woorden op de Florentijn te laten inwerken. ‘Afschuwelijke plaats. De meesten die daar binnengingen stierven. Jij nam ons geld aan en wilde tegelijk nog meer geld voor jezelf verdienen.’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Zo zal het niet zijn. En dan nog iets. Je vrienden gingen ermee akkoord dat jij de prijs was die ze betalen om op goede voet met ons te blijven.’

De Florentijn spartelde opnieuw tegen. Zijn protesten werden gesmoord door de tape die over zijn mond was geplakt. Een van de inquisiteurs leidde de vier mannen die met de Florentijn waren meegekomen de kamer uit. Hun taak was volbracht. De twee andere inquisiteurs tilden het spartelende probleem op en gooiden hem in de kist.

Vincenti keek in de kist en las in de ogen van de Florentijn wat hij wilde zeggen. Natuurlijk had hij de Raad bedrogen, maar hij had alleen gedaan wat hem door Vincenti was opgedragen, en dus niet door die vrienden. Vincenti had de missie veranderd, en de Florentijn was alleen voor de Raad versche-

nen omdat Vincenti hem onder vier ogen had gezegd dat hij zich geen zorgen hoefde te maken. Het was maar komedie. Geen punt. Speel het mee. Binnen een uur zou het opgelost zijn.

‘Dikke man,’ zei Vincenti, *‘arrivederci.’*

En hij liet het deksel dichtvallen.

Van Steve Berry verschenen bij De Fontein:

De Amberzaal (2004)

De Romanov voorspelling (2005)

Het derde geheim (2006)

De erfenis van de Tempeliers (2007)

De Alexandrië-connectie (2008)

Het Venetiaans bedrog (2009)

Het geheim van de kathedraal (2010)

Het complot van Parijs (2011)

Eerste druk mei 2009

Derde druk mei 2011

© 2007 Steve Berry

© 2009 en 2011 voor deze uitgave: Uitgeverij De Fontein, een imprint van De Fontein/Tirion bv, Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Deze vertaling is tot stand gekomen na overeenkomst met Ballantine Books, een imprint van Random House Publishing Group, onderdeel van Random House, Inc.

Oorspronkelijke uitgever: Ballantine Books

Oorspronkelijke titel: *The Venetian Betrayal*

Uit het Engels vertaald door: Hugo Kuipers

Omslagbeeld: Trevillion Images/Paul Knight

Auteursfoto: Joel Silverman

Vormgeving binnenwerk: BECO DTP Productions, Epe

Kaarten © 2007 David Lindroth

ISBN 978 90 261 2846 2

NUR 332

www.defonteintirion.nl

www.steveberry.com

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.